

det er meget lidet rimeligt, at det nu skulde lade sig iværksætte, saaledes som Sagsførerstanden i det Hele stiller sig til dette Spørgsmaal. Man skulde ellers synes, at Lovbestemmelserne vare stærke nok, idet det er bestemt, at, naar Noget undlader at give personligt Møde og undlader at give tilbørlige Grunde derfor, kan han ikke alene idømmes Domstraffningerne, men tillige en Mulkt for umodig Erætte i Genhold til Plakaten af 11te August 1819. Alle disse Bestemmelser have ikke vist sig stærke nok, fordi, som det er oplyst, Sagsførerne, om de end ere bekendte med, hvad de som oftest maa være, at de Raagjældende ere udeblevne, dog ikke gjøre Noget, for at Loven i dette Stykke kan ske Fyldest lige over for de Udeblevne. Jeg skjønner derfor ikke, at man eller vi, der ønske det personlige Møde, egentlig ville naae Noget ved nærværende Lovforslag. Jo, vi ville dog naae Et, vi ville nemlig naae en Tilbagegang; thi for Kjøbenhavns Vedkommende er der allerede flet en Undtagelse, for hvilken vi, som allerede af mig bemærket, ikke faae noget Tilsvarende. Det kan maaske i og for sig være betænkeligt nok at gjøre Forskjel mellem Kjøbenhavn og det øvrige Land — der kan vel være Forskjel nok endda — men man har ment at kunne gjøre det af Hensyn til den forskjellige Udvikling og det forskjellige Liv, der vører og bevæger sig paa Landet og i Kjøbenhavn. — Jeg skal iøvrigt ikke komme ind paa dette, og jeg skal i det Hele taget afholde mig fra at komme ind paa hele den gamle Strid, om det er nyttigt, at Sagsførerne møde eller ikke møde. Jeg antager nemlig ikke, at der vil være nogen synderlig Tillokkelse for Noget — i det Mindste vil der ikke være det for mig — ved paany at optage Debatten med alle de Herrer Sagsførere, som jeg ifjor maatte staa imod; men selvfølgelig maa vi, der ønske det personlige Møde, spørge os selv, om der naas Noget ved det nærværende Lovforslag, og i saa Henseende maa jeg svare bemægtende, at der Intet naas. Men der kunde jo være andre Grunde til, at man alligevel kunde gaa ind paa Lovforslaget, og da især den, som oprindeligt er fremkommen fra den høitærede Minister i hans Motivering til det Forslag, som forelaa i den foregaaende Samling, at man ønskede at afskille Forhandlingerne om dette Lovforslag fra Forhandlingerne om Proceslovgivningen, fordi man har ment, at det var det Bedste, at denne Sag kunde nyde en udelst Opmærksomhed — jeg skal selvfølgelig ikke bestride, at det ogsaa kunde være en ret antagelig Grund. Imidlertid skal jeg dog dertil bemærke, at man maaske ogsaa kunde naae dette paa en anden Maade, og det kunde maaske være en ret hensigtsmæssig Maade, nemlig den, at man først fik Proceslovgivningen reformeret, saa kunde man bagefter bedre tale om og bedre skjønne om, hvad man skulde gjøre ved Lovforslovgivningen, om man overhovedet vilde beholde Noget. Der kunde maaske være nogen

Grund til at gaa den Vej. Der er ganske vist enkelte Punkter i Lovforslaget, som ere Forbedringer, og jeg skal ogsaa paaskjønne, at den høitærede Minister i det Mindste paa to Punkter har imødefaaret Folkethinget i saa Henseende. Som Forbedringer fra det nu Bestaaende vil jeg saaledes nævne § 4, men jeg maa dog nævne, at Lovforslaget neppe i det Hele taget tilfredsstiller nogen af Parterne. Det tilfredsstiller neppe dem, der staa, jeg vil ikke sige paa Sagsførernes Standpunkt, men paa det Standpunkt, som flere Sagsførere her i Thinget som Rigsdagsmænd og ogsaa enkelte andre Medlemmer have gjort sig til Talsmænd for. Jeg tror ikke, at de føle sig saa tilfredsstillende ved Lovforslaget, og jeg for mit Vedkommende kan heller ikke gjøre det, idet der indeholdes Indrømmelser fra vor Side, uden at vi, som jeg har sagt før, faae Noget til Gjengjæld. Jeg skal ikke nu videre forbyde mig i Lovforslagets Enkeltheder, idet de jo ere tilstrækkelig gennemgaaede, men har kun ment, at jeg har burdet give dette lille historiske Indlæg, uden iøvrigt at oprippe Striden, for saa vidt man da ikke gjør det fra anden Side. Jeg skal fra min Side lade Striden ligge.

Jørgen Pedersen: Jeg er bleven opmærksom paa et utydeligt Punkt i vor ældre Lovforslovgivning, og da jeg, bortset fra, hvor megen Betydning dette Punkt i og for sig kunde have, mener, at det er urigtigt at lade det staa hen, vil jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden derpaa, nu da vi alligevel have denne Lov til Forhandling. § 13 i Loven af 10de Juli 1795 lyder nemlig saaledes: „Disse Fredsmaglere bør, saalænge de ere i dette Embede, være befrieede fra alle andre personlige Oner, saa længe der findes Noget blandt det øvrige Borgerkab, som dertil er betvem og duelig.“ Det er mig ikke bekendt, at denne Lovbestemmelse er hævet ved de Forandringer, som senere ere foretagne i Lovforslovgivningen; men er dette desuagtet Tilfældet, saa beder jeg de Herrer Lovkyndige om at oplyse mig derom. Idet jeg imidlertid gaar ud fra, at dette staaer ved Magt, er det dog en Kjendsgjerning, at der ikke altid bliver taget Hensyn dertil. Jeg kjender saaledes et Æmpeel paa, at en Lovforslagskommissær er bleven valgt til Kommunalrevisor mod sin Villie, og uden at Byraadet eller Ministeriet har villet tage Hensyn til hans Begring. Jorfaavidt det altsaa ikke bliver tilstrækkelig oplyst, at denne Sag allerede er klaret ved senere Forandring i Lovforslovgivningen i Overensstemmelse hermed, vil jeg muligvis være betænkt paa, ved at foreslaa en Tilføining til Lovforslaget til 2den Behandling, at se at faae dette Spørgsmaal bestemt klaret.

Himsted: Jeg skal ligesaa lidt som den allerede første Taler forbyde mig i de Stridsspørgs-